

Inleiding

Hé luister, ik doe dit alleen maar om de pizza. De uitgever had iets van: 'O, dat boek over de Griekse goden dat je vorig jaar schreef was zo geweldig! We willen dat je nog een boek schrijft, nu over de oude Griekse helden! Dat wordt echt zo vet!'

En toen zei ik: 'Jongens, ik heb dyslexie. Ik vind het al lastig genoeg om boeken te lézen.'

Toen beloofden ze me een jaar lang gratis pizza met pepperoni, plus net zoveel blauwe jelly beans als ik op kon.

Ik heb me laten omkopen.

Ik vind het ook niet zo erg. Als jij van plan bent zelf ook tegen monsters te gaan vechten, kunnen deze verhalen je misschien helpen om een paar veelvoorkomende fouten te voorkomen, zoals Medusa aankijken, of een gebruikte matras kopen van een gast die 'Crusty' heet.

Maar de beste reden om over de oude Griekse helden te lezen, is omdat je je er beter door gaat voelen. Hoe waardeloos je je eigen leven ook vindt, deze jongens en meisjes hadden het nog een stuk slechter. Zij werden echt stuk voor stuk het Hemelse haasje.

Trouwens, als je niet weet wie ik ben: ik heet Percy Jackson. Ik ben een hedendaagse halfgod, zoon van Poseidon. Ik heb al best

wat rotervaringen gehad in mijn leven, maar de helden over wie ik je ga vertellen waren de oorspronkelijke oldschool pechvogels. Onversaagd verklootten zij waar nog nooit eerder iemand had verkloot.

Laten we er twaalf uitkiezen. Dat moet meer dan genoeg zijn. Als je klaar bent met lezen over hoe ellendig hun levens waren, met alle vergiftigingen, het verraad, de verminkingen, de moorden, de psychopathische familieleden en de vleesetende boerde-rijdieren, en je vindt je eigen leven dan nog steeds niet minder erg, dan zou ik niet weten wat daar wel voor zou kunnen zorgen.

Dus pak je vlammeende speer. Trek je cape van leeuwenvel aan. Poets je schild en zorg ervoor dat je pijlen in je koker zitten. We gaan zo'n vierduizend jaar terug in de tijd om monsters te ont-
hoofden, wat koninkrijken te redden, wat goden een pijl in hun kont te schieten, de Onderwereld te plunderen en slechte men-
sen te beroven.

En dan, als toetje, zullen we een pijnlijke, tragische dood ster-
ven.

Ben je er klaar voor? Mooi zo. Daar gaan we.

Perseus wil een knuffel

Ik moest wel beginnen met deze vent.

Ik ben tenslotte naar hem vernoemd. We hebben verschil-
lende goddelijke vaders, maar mijn moeder hield van het verhaal
van Perseus om één eenvoudige reden: hij blijft in leven. Perseus
wordt niet aan mootjes gehakt. Hij wordt niet tot eeuwige boete-
doening veroordeeld. Voor een held krijgt deze gast een happy
end.

Wat niet wil zeggen dat zijn leven niet zwaar klote was. En hij
heeft wél een heleboel mensen vermoord, maar ja, wat wil je dan?

Perseus had al pech voordat hij zelfs maar was geboren.

Ten eerste moet je begrijpen dat Griekenland vroeger, lang ge-
leden, niet één land was. Het was verdeeld in ontelbaar veel ver-
schillende koninkrijkes. Er was niemand die als je hem tegen-
kwam zei: 'Hoi, ik ben een Griek!' Mensen vroegen altijd uit
welke stadstaat je kwam: Athene, Thebe, Sparta, Zeusburg, of wat
dan ook. Het Griekse vasteland was een gigantisch stuk onroe-
rend goed. Elke stad had zijn eigen koning. Verspreid over de
Middellandse Zee lagen honderden eilanden, en elk daarvan was
ook weer een afzonderlijk koninkrijk.

Stel je voor dat het leven tegenwoordig ook zo zou zijn. Mis-
schien woon je in Amsterdam. Je plaatselijke koning zou zijn ei-

gen leger hebben, zelf belastingen heffen en zijn eigen regels opstellen. Als je de wet overtrad in Amsterdam kon je vluchten naar Amstelveen. De koning van Amstelveen zou je dan asiel verlenen, en daar zou Amsterdam niets aan kunnen doen (tenzij de twee koningen natuurlijk bondgenoten werden, in welk geval je de sigaar zou zijn).

Steden zouden elkaar de hele tijd aanvallen. De koning van Volendam zou kunnen besluiten de oorlog te verklaren aan Edam. Of Leiden en Hoofddorp zouden een militair bondgenootschap kunnen vormen en Haarlem binnenvallen. Je ziet wel in hoe dat het leven een stuk interessanter zou maken.

Hoe dan ook, er was een stad op het Griekse vasteland die Argos heette. Het was niet de grootste of de machtigste stad, maar hij was toch flink groot. De mensen die daar woonden noemden zichzelf de 'Argiven', waarschijnlijk omdat 'Argosieten' klonk als een of andere bacteriesoort. De koning heette Acrisius. Dat was echt een ontzettend akelig mannetje. Als hij jouw koning zou zijn, zou je echt wel naar Amstelveen willen vluchten.

Acrisius had een beeldschone dochter die Danaë heette, maar dat was niet goed genoeg voor hem. In die tijd draaide alles om jongens. Je kind moest een jongen zijn als je de naam van de familie voort wilde zetten, je koninkrijk na wilde laten als je stierf, blablabla. Waarom kon een meisje het koninkrijk niet overnemen? Geen idee. Het is belachelijk, maar zo was het nou eenmaal.

Acrisius gilde maar de hele tijd tegen zijn vrouw: 'Baar zonen! Ik wil zonen!' maar dat hielp niet. Toen zijn vrouw overleed (waarschijnlijk van de stress), begon de koning heel nerveus te worden. Als hij overleed zonder mannelijke nakomeling zou zijn jongere broer, Proetus, het koninkrijk overnemen, en die twee haatten elkaar.

In zijn wanhoop ging Acrisius op reis naar het Orakel van Delphi om zijn toekomst te laten lezen.

Nou is naar het orakel gaan meestal een heel slecht idee. Je moest een lange reis maken naar de stad Delphi en een donkere grot bezoeken aan de rand van de stad, waar een gesluierde vrouw op een krukje met drie poten zat, waar ze de hele dag vulkanische dampen inhaleerde en visioenen zag. Je moest een kostbaar offer achterlaten bij de priesters bij de deur. Vervolgens mocht je het orakel één vraag stellen. Hoogstwaarschijnlijk antwoordde ze je dan met een onmogelijk te raden raadsel. En dan vertrok je verward, doodsbang en een stuk armer.

Maar zoals ik al zei: Acrisius was wanhopig. Hij vroeg: 'O, orakel, hoe kan het nou dat ik geen zonen krijg? Wie moet er nu de troon overnemen en de familienaam voortzetten?'

Deze keer sprak het orakel niet in raadsels.

'Da's een makkie,' zei ze met raspende stem. 'U zult nooit zonen krijgen. Op een dag zal uw dochter Danaë wél een zoon krijgen. Die jongen zal u doden en de volgende koning van Argos worden. Dank u wel voor uw offer. Prettige dag nog.'

Verbluft en boos keerde Acrisius terug naar huis.

Toen hij het paleis binnen kwam, kwam zijn dochter naar hem toe. 'Vader, wat is er? Wat zei het orakel?'

Hij staarde Danaë aan – zijn mooie meisje met haar lange donkere haar en lieflijke bruine ogen. Veel mannen hadden al gevraagd of ze met haar mochten trouwen. Maar nu kon Acrisius alleen nog maar aan de voorspelling denken. Hij mocht Danaë nooit toestaan te trouwen. Ze mocht nooit een zoon krijgen. Ze was zijn dochter niet meer. Ze was zijn doodsvonnis.

'Het orakel zei dat jij het probleem was,' snauwde hij. 'Jij zult me verraden! Jij zult ervoor zorgen dat ik word vermoord!'

'Wát?' Danaë deinsde geschrokken achteruit. 'Nooit, vader!'

'Wachters!' schreeuwde Acrisius. 'Neem dit walgelijke schepsel mee!'

Danaë begreep niet wat ze verkeerd had gedaan. Ze probeerde altijd vriendelijk en attent te zijn. Ze hield van haar vader, ook al

was hij een griezel en een driftkikker en vond hij het leuk om in de bossen op keuterboeren te jagen met een speer en een meute schuimbekkende honden.

Danaë bracht altijd de juiste offers aan de goden. Ze zegde haar gebeden op, at haar groenten en maakte altijd haar huiswerk. Waarom was haar vader er plotseling van overtuigd dat ze een verrader was?

Daar kreeg ze geen antwoord op. De wachters namen haar mee en sloten haar op in de zwaarbeveiligde ondergrondse cel van de koning: een kamer met de afmetingen van een bezemkast, met een toilet, een platte steen als bed en dertig centimeter dikke bronzen muren. Via één luchtkoker in het plafond met een zwaar rooster ervoor kon Danaë ademen en kreeg ze een beetje licht, maar op warme dagen werd de bronzen cel zo heet als een kokende fluitketel. Er zat geen raam in de deur met drie sloten, alleen een klein luikje onderin voor een dienblad met voedsel. Koning Acrisius hield de enige sleutel bij zich, want hij vertrouwde de wachters niet. Elke dag kreeg Danaë alleen twee droge beschuiten en een glas water. Geen luchtijd. Geen bezoek. Geen schermtijd. Niks.

Je vraagt je misschien af: als Acrisius er zo bang voor was dat ze kinderen zou krijgen, waarom doodde hij haar dan niet gewoon?

Welnu, kwaadaardig denkende vriend: de goden namen gezinsmoord altijd heel hoog op. (Wat wel raar is, aangezien de goden zo'n beetje de uitvinders waren van moord op gezinsleden.) Als je je eigen kind doodde, zorgde Hades ervoor dat je een speciale straf kreeg in de Onderwereld. De furiën zouden achter je aan komen. De schikgodinnen zouden je levenslijn doorknippen. Je dag zou verpest worden door een heel slecht karma. Maar als je kind gewoon 'per ongeluk' overleed in een ondergrondse bronzen cel... was dat strikt genomen geen moord. Dat was meer iets van: *Oeps, hoe heeft dat nou kunnen gebeuren?*

Maandenlang kwijnde Danaë weg in haar ondergrondse cel. Er was niet veel anders te doen dan deegpoppetjes maken van beschuit en water, of praten met meneer Toilet, dus bracht ze het grootste deel van de dag door met de goden bidden om hulp.

Misschien dat ze hun aandacht kreeg omdat ze zo aardig was, of omdat ze altijd offers had gebracht in de tempels. Of misschien was het wel omdat Danaë ongelooflijk mooi was.

Op een dag hoorde Zeus, heer van de hemel, Danaë zijn naam roepen. (Zo zijn goden. Als je hun naam zegt, spitsen ze meteen hun oren. Ik wil wedden dat ze ook heel vaak zichzelf googelen.)

Zeus tuurde omlaag uit de hemelen met zijn superscherpe röntgenogen. Hij zag de mooie prinses gevangenzitten in haar bronzen cel en haar wrede lot bewenen.

'Gast, dat kun je gewoon niet maken,' zei Zeus in zichzelf. 'Wat is dat voor vader dat hij zijn eigen dochter gevangenzet zodat ze niet verliefd kan worden of kinderen kan krijgen?'

(Eigenlijk was dat precies het soort iets wat Zeus zelf zou kunnen doen, maar daar hebben we het nu niet over.)

'Ze is nog best lekker ook,' mompelde Zeus. 'Ik denk dat ik dat dametje maar eens een bezoekje moet brengen.'

Zeus deed dat soort dingen altijd. Dan werd hij in één klap verliefd op een of ander sterfelijk meisje, drong hij haar leven binnen als een romantische waterstofbom, gooide hij haar hele leven overhoop en ging dan weer terug naar de Olympus, waarbij hij zijn vriendin achterliet om helemaal in haar eentje een kind op te voeden. Maar echt... ik weet zeker dat zijn bedoelingen eerbaar waren. (*Kuch*. Ja hoor, vast. *Kuch*.)

Bij Danaë bestond Zeus' enige uitdaging eruit dat hij moest zien uit te vogelen hoe hij in die zwaarbeveiligde bronzen cel kon komen.

Nu was hij wel een god, natuurlijk. Hij had zo zijn vaardigheden. Hij kon gewoon de deuren opblazen, maar daar zou het arme meisje misschien van schrikken. Bovendien zou hij dan een

heel stelletje wachters moeten doden, en dat gaf zo'n puinhoop. Explosies veroorzaken en een spoor van verminkte lijken achterlaten zorgde niet voor de juiste sfeer voor een eerste date.

Hij besloot dat het makkelijker zou zijn om zich te veranderen in iets kleins en dan binnen te glippen door de luchtkoker. Daarmee zou hij meer dan genoeg privacy hebben met het meisje van zijn dromen.

Maar waar zou hij zich eens in veranderen? Een mier zou kunnen. Zeus had dat al eens eerder gedaan bij een ander meisje. Maar hij wilde een goede eerste indruk achterlaten, en mieren hebben niet echt die 'wauw'-factor.

Hij besloot dat hij zich in iets heel anders zou veranderen: een regen van goud! Hij loste op in een wervelende wolk van 24-karaats glitter en spoedde zich de Olympus af. Hij stroomde door de luchtkoker en vulde Danaës cel met warm, oogverblindend licht dat haar de adem benam.

WEES NIET BANG, zei een stem uit de glitter. IK BEN ZEUS, HEER VAN DE HEMEL. JE ZIET ER GOED UIT, MEID. ZULLEN WE SAMEN IETS LEUKS DOEN?

Danaë had nog nooit een vriendje gehad. En zeker niet een godenvriendje dat zichzelf in glitter kon veranderen. Al vrij snel – na een minuutje of vijf, zes – was ze halsoverkop verliefd.

Er gingen weken voorbij. Danaë bleef zo stil in haar cel dat de wachters zich stierlijk begonnen te vervelen. En toen op een dag, ongeveer negen maanden na het glitterincident, duwde een wachter zoals gewoonlijk een blad met eten door het luikje in de deur en hoorde hij een vreemd geluid: een baby die huilde in de cel.

Hij rende weg om koning Acrisius te halen, want dit was wel een nieuwtje waar de baas van zou willen weten. Toen de koning kwam, maakte hij de deur open, stormde de cel binnen en trof Danaë aan terwijl ze een pasgeboren baby in een dekentje wiegde.

'Wat...?' Acrisius speurde de cel af. Er was verder niemand te bekennen. Er had niemand binnen kunnen komen, want Acrisius had de enige sleutel, en niemand zou door meneer Toilet hebben gepast. 'Hoe... Wie...'

'Edele heer,' zei Danaë met een verbitterde glinstering in haar ogen. 'Ik ben bezocht door de god Zeus. Dit is onze zoon. Ik heb hem Perseus genoemd.'

Acrisius probeerde niet te stikken in zijn eigen tong. Het woord 'Perseus' betekende 'wreker' of 'vernietiger', afhankelijk van hoe je het interpreteerde. De koning wilde beslist niet dat het kind als het groot was met Iron Man en de Hulk bevriend zou raken, en Danaë keek zo woedend naar hem dat de koning een vrij goed idee had wie ze wilde dat er vernietigd zou worden.

De ergste vrees van de koning over de voorspelling kwam uit – en dat was eigenlijk best stom, want als hij niet zo'n dombo was geweest en zijn eigen dochter niet had opgesloten, was dit nooit gebeurd. Maar zo werken voorspellingen nu eenmaal. Je probeert de valkuil te vermijden, en door dat te doen graaf je onder tussen je eigen kuil en val je er zomaar ineens zelf in.

Acrisius wilde Danaë en het jongetje vermoorden. Dat zou het veiligst zijn. Maar daar had je dat tabóé weer over je eigen familie vermoorden. Wat een irritant detail! Bovendien, als Danaë de waarheid sprak en Perseus de zoon van Zeus was... nou, de heer van het universum boos maken ging niet veel bijdragen aan Acrisius' levensverwachting.

Acrisius besloot iets anders te proberen. Hij beval zijn wachters een grote houten kist met een scharnierende deksel te zoeken. Hij liet wat luchtgaten in de bovenkant boren, gewoon om te laten zien dat hij de kwaadste niet was, en toen propte hij Danaë en haar pasgeboren zoontje erin, spijkerde de deksel vast en liet de kist in zee gooien.

Zoals hij het zag, doodde hij hen niet rechtstreeks. Misschien zouden ze omkomen van de dorst en de honger. Misschien zou

een mooie storm de kist aan gruzelementen slaan en hen verdrinken. Wat er ook gebeurde, het zou niet zijn schuld zijn!

De koning ging terug naar zijn paleis en sliep voor het eerst in jaren goed. Er ging toch maar niets boven je eigen dochter en kleinzoon veroordelen tot een langzame, afschuwelijke dood om echt weer eens gemoedsrust te krijgen. Als je een kl**thommel bent als Acrisius, tenminste.

Intussen bad Danaë in de houten kist tot Zeus. ‘Hoi, eh, met mij, Danaë. Ik wilde u eigenlijk niet lastigvallen, maar mijn vader heeft me eruit getrapt. Ik zit in een kist. Midden op zee. En Perseus zit er ook in. Dus eh... ja. Als u me terug zou kunnen bellen of appen of zoiets, dan zou dat geweldig zijn.’

Zeus deed nog iets veel beters. Hij zond een koele zachte regen die door de luchtgaten sijpelde en Danaë en de baby drinkwater verschafte. Hij haalde zijn broer, de zeegod Poseidon, over om de golven te bedaren en de stroming te veranderen zodat de kist een probleemloze reis zou hebben. Poseidon zorgde er zelfs voor dat er kleine sardientjes de kist op sprongen en zich door de luchtgaten wrongen zodat Danaë van verse sushi kon genieten. (Wat dat betreft is mijn vader, Poseidon, echt een geweldige vent.)

Dus in plaats van te verdrinken of om te komen van de dorst overleefden Danaë en Perseus het allemaal zonder problemen. Na een paar dagen naderde de *ss Houten Kist* de kust van een eiland dat Seriphos heette, ongeveer 150 kilometer ten oosten van Argos.

Danaë en de baby hadden nog altijd dood kunnen gaan, want die deksel was dichtgespijkerd. Gelukkig zat toevallig een visser genaamd Dictys op het strand zijn netten te boeten na een lange dag van vissen binnenhalen.

Dictys zag die enorme houten kist op het water dobberen en dacht: ho, dat is raar.

Hij waadde het water in met zijn netten en haken en sleepte de kist het strand op.

‘Ik vraag me af wat erin zit,’ zei hij in zichzelf. ‘Zou het wijn zijn, of olijven... of goud?’

‘Help!’ zei een vrouwenstem in de kist.

‘Waaah!’ huilde een ander stemmetje in de kist.

‘Of mensen,’ zei Dictys. ‘Hij zou ook vol mensen kunnen zitten!’

Hij pakte het vissersmes dat hij altijd op zak had en wrikte voorzichtig de deksel van de kist. Erin zaten Danaë en het kindje Perseus, allebei groezelig en moe en allebei ruikend naar een dag oude sushi, maar springlevend.

Dictys hielp hen eruit en gaf hun wat water en brood. (O jee, dacht Danaë, nog meer water en brood!) De visser vroeg aan Danaë wat er met haar was gebeurd.

Ze besloot om niet al te veel in detail te treden. Ze wist tenslotte niet wie hij was, en of de plaatselijke koning een vriend van haar vader was of niet. Ze had geen idee waar ze was, en voor hetzelfde geld was ze aangeland in Amstelveen. Ze vertelde Dictys alleen maar dat haar vader haar het huis uit had getrapt omdat ze verliefd was geworden en zonder zijn toestemming een kind had gekregen.

‘Wie is de vader van het kind?’ vroeg Dictys.

‘O... eh, Zeus.’

De ogen van de visser werden groot. Hij geloofde haar meteen. Ondanks Danaë's groezelige uiterlijk kon hij wel zien dat ze mooi genoeg was om aantrekkelijk te zijn voor een god. En aan de manier waarop ze praatte te horen en aan haar hele houding te zien, gokte hij dat ze een prinses was. Dictys wilde haar en haar baby'tje helpen, maar hij had er wel wat gemengde gevoelens bij.

‘Ik kan jullie meenemen naar mijn broer,’ zei hij aarzelend. ‘Die heet Polydectes. Hij is de koning van dit eiland.’